tedda ni mitme tuhhande seast tahhad ärra-
tunda.

Hans. Kül ikka; emmale on pitkem ja
terrawam perse, koldsed joned perse ümber,
te sed joned on mustahallid, pitkemad tiwad,
a koldsed pitkemad jallad, leñnab ur-kül-
le, kui perse piddi temmale raskem ollema.

Peet. Kuida tedda keige parreminne pai-
gale saab pañna?

Hans. Ons üks emma perres, wötta
hiljokeste näppo wahhele, panne puri sisse,
ja warwad puri al; pista pu sisse ülles, ja
wat siis, kui järrele ladduwad teised lendes
ja murdes.

Peet. Peaks siis wahhest perrele ennam
kui üks emma ollema?

Hans. On sedda ka mitto korda omma
silmaga ollen nämud, wahhest kaks, wahhest
ka kolm emma. Essimesse emmale ei te wan-
na emma mitte kurja, kui agga teisel porge
on;

on; ja jamsib emma, siis wanna emma lub-
bab perrele tedda ärramurda.

Peet. Kas liñno-mehhe nou aitab ka
se jures?

Hans. Aitab ka, kui Jummal tahhab.
Minna näggin teista, kuidas neil pahhan-
dus ühhes ko us olli: wotsin teist emma, and-
sin teise perrele: mis ma andsin, jäi, tänno
Jummalale neile!

Peet. Kuida siis se on, Hans, et sa ikka
emmaks hüad, sedda, mis teised kunnigaks
nimmetawad?

Hans. Emma ikka liñno-meestele illu-
sam maenitseda.

Peet. Agga se, mis sul on liñnopu, tei-
sed kongiks kutsuwad.

Hans. Ei mitte, Janike, liñnopu ik-
ka liñnokeste aedas petakse; Kong pañnakse
püüdja-meestele ülles, suurte pude otsa,
teisi püüdma, kui nored perred ärra leñna-
wad:

)(2

Eesti-Ma-Rahwa Kalender 1801, lk. 18